

Beskatning af jagt(udbytte)

Landsskatteretten har i en nyere ikke-offentliggjort afgørelse bekræftet en ældre praksis omhandlende beskatning – eller mangel på samme – af jagtretten på egen jord.

Af advokat (H), HD (R) Henrik Rahbek, TVC Advokatfirma og ekstern lektor i skatteret

Henrik Rahbek
Advokat (H), HD (R)
TVC Advokatfirma

Det ses ikke sjældent, at Skattestyrelsen i forbindelse med sin kontrolvirksomhed sætter spørgsmålstegn ved, hvorvidt der er grundlag for at gennemføre en beskatning af jagt. Det var også tilfældet i en skattesag, som blev afgjort af Landsskatteretten tidligere i år, og som bekræfter en ældre praksis omhandlende beskatning – eller mangel på samme – af jagtretten på egen jord.

Afgørelsen er særligt interessant for dem, der har mulighed for eller aktivt udøver jagt på egen ejendom. Det kunne være landmanden, som kan drive jagt på egne marker, remiser mv. eller måske skatteyderen, som driver virksomhed indenfor de såkaldte liberale erhverv, og som via opsparet overskud helt eller delvist har erhvervet et skovareal for midler indenfor virksomhedsskatteordningen.

Beskatning af jagtret på egen jord

Brugsretten til egne aktiver beskattes som udgangspunkt ikke, og af samme årsag fremgår det således også af Skattestyrelsens egen gengivelse af praksis, at værdien af jagtret på egen ejendom ikke beskattes, jf. nærmere Den juridiske vejledning 2023-2, afsnit C.C.2.1.2.1 Indtægter, SL § 4.

Beskatning af jagtudbytte fra egen jord

Det er derimod fastslået i ældre administrativ praksis, at værdien af jagtudbyttet beskattes, når jagtretten faktisk udøves og har resultatet i jagtudbytte i form af nedlagt vildt, jf. således [LSRM 1971, 22](#) og [LSRM 1971, 23](#), der omtales nærmere i det følgende:

Landsskatterettens kendelse af den 25. september 1970 – offentliggjort LSRM 1971, 22

Landsskatterettens kendelse af den 25. september 1970 omhandlede en godsejer, som klagede over, at han var blevet anset for skattepligtig af værdien af jagtret på egen jord, i hvilken forbindelse værdien af jagtretten var blevet anset til kr. 3.000.

Afgørelsen blev påklaget til Landsskatteretten, som nåede til et andet resultat, idet Landsskatteretten ikke fandt grundlag for at medregne værdien af selve jagtretten til indkomstopgørelsen, men alene værdien af jagtudbyttet.

Overfor Landsskatteretten havde godsejeren – ifølge sagens oplysninger – gjort gældende, at der ikke var hjemmel til beskatning af selve jagtretten, og at værdien af jagtudbyttet ikke burde ansættes højere end til kr. 1.500.

Landsskatteretten tiltrådte under hensyn til de foreliggende oplysninger i sagen, at værdien af jagtudbyttet kunne værdiansættes til kr. 1.500, hvorfor den påklagede ansættelse blev nedsat i overensstemmelse med dette.

Landsskatterettens kendelse af den 30. december 1970 – offentliggjort som LSRM 1971, 23

Ikke længe efter afsigelsen af den føromtalt kendelse skulle Landsskatteretten igen forholde sig til spørgsmålet om beskatning af jagt, idet Landsskatterettens kendelse af den 30. december 1970 omhandlede en fabrikant, som tilsvarende havde klaget over, at han var blevet anset for skattepligtig af værdien af jagtret på egen jord med kr. 2.500 i skatteårene 1968-69 og 1969-70.

Der var – ifølge sagens oplysninger – tale om en landejendom på ca. 32 ha, som var bortforpagtet, men hvor fabrikanten havde forbeholdt sig jagtretten i den periode, hvor jorden var bortforpagtet.

Af sagens oplysninger fremgår i øvrigt, at fabrikanten – uanset han havde forbeholdt sig retten – ikke havde drevet jagt på ejendommen eller givet venner og bekendte tilladelse til dette.

Landsskatteretten fandt herefter ikke grundlag for at beskatte klageren, og de påklagede ansættelser blev derfor nedsat med kr. 2.500 for hvert af de omhandlede skatteår.

Landsskatterettens afgørelse af den 21. februar 2023 (sagsnr. 19-0073544)

Den ovenfor beskrevne praksis tilbage fra først i 1970'erne er nu blevet bekræftet i en nyere ikke-offentliggjort afgørelse fra Landsskatteretten truffet tidligere i år den 21. februar 2023.

I den pågældende sag var spørgsmålet tilsvarende, i hvilket omfang der skulle ske beskatning af jagt på egen jord og med hvilke beløb.

I den pågældende sag ejede skatteyder en ejendom, hvor der bl.a. var driftet i form af landbrug, og skatteyder havde i et vist omfang selv udøvet jagt på ejendommen, ligesom skatteyder havde anvendt virksomhedsskatteordningen.

Af Landsskatterettens begrundelse i den omtalte afgørelse fra tidligere i år fremgår følgende:

”Statsskattelovens § 4 litra b foreskriver, at skattepligtig indkomst består af penge af formuegoder af pengeværdi blandt andet ved vederlagsfri benyttelse af andres rørlige gods.

Juridisk Vejledning afsnit C.C.2.1.2.1 beskriver indtægter omfattet af statsskattelovens § 4. Specifikt for brugsret og jagtleje fremgår følgende:

”Brugsret til egne aktiver

Den almindelige regel er, at brugsretten til egne aktiver ikke beskattes. Værdien af brugsret over egne løsørestande beskattes derfor ikke.

Beskatningen sker kun i det omfang, brugsretten tilfører skatteyderen et udbytte af økonomisk værdi.

Eksempel: Jagtret

Værdien af jagtret på egen ejendom beskattes ikke. Derimod beskattes værdien af jagtudbyttet, hvis jagtretten faktisk udnyttes. Se LSRM 1971, 22 LSR og LSRM 1971, 23 LSR. Se også SKM2017.366 VLR om beskatning af fikseret jagtleje.”

LSRM 1971, 22 LSR og LSRM 1971, 23 LSR omhandler begge personlige ejere af ejendomme, og Landsskatteretten fandt i begge, at kun værdien af selve jagtudbyttet skulle beskattes, da der ikke var hjemmel til beskatning af jagtretten. Det bemærkes herved, at SKM2017.366VLR og SKM2017.332VLR vedrører situationen, hvor der er tale om et selskab og dets hovedaktionær.

Landsskatteretten finder herefter, at jagtretten på egen ejendom ikke skal beskattes. Beskatningen skal foretages af jagtudbyttet ved udnyttelse af jagtretten, jf. praksis. Der er ikke i virksomhedsskattelovens bestemmelser en selvstændig hjemmel til beskatning af jagtretten på egen ejendom.” (min understregning)

Den gennemførte beskatning blev herefter ændret således, at skatteyder alene blev beskattet af jagtudbyttets værdi opgjort med afsæt i værdien af vildtkødets værdi. I afgørelsen anførte Landsskatteretten i øvrigt positivt, at der ikke var grundlag for beskatning af jagtretten på egen jord, herunder ej heller selvstændig hjemmel i virksomhedsskattelovens bestemmelser til beskatning af jagtretten på egen jord. Ved denne afgørelse blev den ældre praksis fra først i 1970'erne således bekræftet.

Afsluttende bemærkninger med kort omtale af udvalgt afgørelse

Formålet med denne artikel er i det væsentligste at gøre opmærksom på, at den ældre administrative praksis for beskatning af jagt på egen jord – bl.a. gengivet i Den Juridiske Vejledning 2023-2, afsnit C.C.2.1.2.1 Indtægter, SL § 4 – er blevet bekræftet i en nyere afgørelse, hvor Landsskatteretten i øvrigt også positivt har forholdt sig

til, at der heller ikke er selvstændig hjemmel i virksomhedsskattelovens bestemmelser til at gennemføre en beskatning af værdi af en jagtret på egen jord.

Som allerede anført indledningsvist ses det ikke sjældent, at Skattestyrelsen i forbindelse med sin kontrolvirksomhed sætter spørgsmålstegn ved, hvorvidt der er grundlag for at gennemføre en beskatning af jagt, hvilket ikke begrænser sig til jagt på egen jord, men ses i flere varianter, herunder eksempelvis om der er grundlag for beskatning af maskeret udlodning til aktie- eller hovedanpartshaver efter ligningslovens § 16 A, når udgifterne til jagt er fradraget ved selskabets indkomstopgørelse.

En nyere Landsskatterets afgørelse – offentliggjort som [SKM2021.608.LSR](#) – skiller sig imidlertid ud, da den omhandlede beskatning af jagtudbytte ved såkaldte »slyngeljagter«.

Sagen omhandlede et selskab, der havde som aktivitet at drifte jagt, i hvilken forbindelse selskabet lejede alene jagter ud til selskabets ejerkreds.

Som led i den praktiske håndtering af jagterne havde selskabet benyttet sig af klappere og hundeførere mv., der således havde ydet hjælp i forbindelse med selskabets udlejning af jagter. Nævnte hjælpere modtog ingen kontant løn for assistancen, men fik – udover forplejning under jagternes afvikling – adgang til tre årlige såkaldte »slyngeljagter«, i hvilken forbindelse de modtog nedlagt vildt uden betaling.

Som følge heraf havde Skattestyrelsen forhøjet selskabets skattepligtige indkomst for indkomstårene 2015 til 2017 med i alt kr. 658.356, idet Skattestyrelsen var af den opfattelse, at selskabet ved ikke at have faktureret alt nedlagt jagtudbytte havde opgjort sin indkomst for lavt efter statsskattelovens § 4.

Landsskatteretten nåede til et andet resultat og anførte som begrundelse:

”Landsskatteretten finder, at der ikke i statsskattelovens § 4 er hjemmel til i den konkrete situation at beskatte selskabet af værdien af det på slyngeljagterne nedlagte fuglevildt. Der er herved lagt vægt på, at det nedlagte fuglevildt ikke afstedkom indtægter, men derimod blev modtaget af hjælperne som vederlag for det udførte arbejde. Det forhold, at selskabet eventuelt kunne have solgt det pågældende vildt til anden side, ændrer ikke herved.” (min understregning)

Som det fremgår, fandt Landsskatteretten ikke grundlag for at beskatte en fikseret indkomst af indtægter, som selskabet ikke modtog, hvorfor den af Skattestyrelsen foretagne beskatning blev ændret. Landsskatteretten bemærkede i øvrigt for god ordens skyld, at der ved afgørelsen ikke blev taget stilling til, om selskabet havde afholdt udgifter, der ikke var afholdt i selskabets interesse, og som dermed kunne føre til udlodningsbeskatning efter ligningslovens § 16 A.